

CARTA DOMINICAL

12 DE NOVEMBRE DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Amor i mort (2) - L'amor en la mort

És típica la imatge d'una calavera en la tauleta de nit de la cel·la en un convent; o al costat d'un sant asceta en oració. Determinada literatura (cinema, teatre, etc.) ha ridiculitzat la fe cristiana amb caricatures de figures o representacions, que pretenen mostrar-la com a obscurantista, repressora, obsessiva, i fins i tot masoquista, presentant-la vinculada a vivència malaltissa de la mort.

Aquesta manera de veure la fe cristiana és falsa, si més no representa una imatge falsejada del que veritablement és. Qui hagi penetrat en l'Evangelí de Jesucrist i en la història de l'Església, certament trobarà la presència de la mort com a experiència fonamental del cristià, però no per la mort mateixa, sinó pel fet d'entendre-la unida a la gran vivència de l'amor. I no en el sentit romàntic, com fan molts artistes, sinó segons ho va viure Jesucrist.

Centrant-nos en aquest argument ens ve a la ment la biografia d'aquella gran màrtir de la fe ortodoxa russa, que va ser Maria Skobtsov, tal com ens ho relata el llibre testimoni escrit per la professora Emilia Bea Pérez. Ens diu aquesta autora:

“Hi ha morts glorioses i morts serenes. La de la Mare Maria, que s'havia lliurat completament als altres, va ser una mort humiliada, despullada, semblant a la del seu Mestre portat al suplici. Oh mort, jo no t'he estimat a tu, no. He estimat el que està viu en el món: l'eternitat” (Maria Skobtsov, 113)

La vida d'aquesta dona, cúmul de les experiències més radicals i diferents, constitueix tota una paràbola de la nostra història recent. La seva trajectòria descriu la fugida de la repressió assassina del comunisme, en el qual ella va creure, i la troballa de la mort, no menys cruel, de la dictadura nazi. En el camí va trobar la fe cristiana i va viure la seva conversió a Crist.

Ella, embolicada en l'experiència de la persecució i de la mort, va viure la guerra,

encara més pròxima que nosaltres. Aquest és el seu testimoniatge:

“La guerra és l'ala de la mort que planeja sobre el món. I és també alhora i per a milers d'éssers humans, la porta oberta a l'eternitat, la posada en qüestió de l'ordre petit burgès, del benestar i de l'estabilitat. La guerra és una crida. La guerra és el que ens obre els ulls”. Tot depèn de la nostra resposta: “Amb tot el meu ésser, amb tota la meua fe, amb tota la força del meu esperit sé que en aquest precís moment Déu mateix visita el seu món. I aquest món pot rebre-li, obrir-li el seu cor”.

Paraules agosarades i en certa manera escandaloses entre els qui tenim clar que s'ha de lluitar contra la guerra. Però són paraules que només s'entenen en el context d'una visió profundament cristiana de la vida i de la mort. Tot entendrien que escrivís un article sobre “La guerra com a revolució” (ella mateixa l'havia practicat), però en realitat va escriure un opuscle titulat “La guerra com a revelació”. Fugida de la dictadura soviètica, enmig d'una vida consagrada a l'oració i a l'ajuda als seus compatriotes, davant la imminent guerra i persecució declarades pels nazis, assumeix el repte des de la fe cristiana, proclamarà als seus germans:

“El temps de donar testimoniatge de la fe ha arribat. Aquesta és la qüestió: com ser autèntics cristians durant l'ocupació, és a dir, com confessar públicament la fe i l'amor a Crist”.

Viure el sofriment i la mort sense deixar d'estimar, només es pot aconseguir quan un mateix està convençut que l'amor és més valuós i poderós que la mort. En això consisteix la salvació que ens va portar Jesucrist. La seva traducció a la vida més quotidiana significa, entre altres coses, vèncer al mal a còpia de bé.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat